

תת"ע 444/05/15 - ישראל יוסף טרופר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 444-05-15 מדינת ישראל נ' ישראל יוסף טרופר

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	ישראל יוסף טרופר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול גזר דין אשר ניתן ביום 11.6.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בגובה 1,000 ₪.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, ביום הדיון - 11.6.15, שלח בפקס מכתב לבית המשפט, אותו צירף לבקשתו דנן, ובו נכתב כי כיוון שיש לו זימון לביהמ"ש בעניין אחר, אשר נקבע אף הוא לחודש יוני (30.6.15, תיק מס' 3229/1214) נוצר אצלו בלבול, כשרק הדיון ב-30.6.15 עומד לנגד עיניו, וזאת גם משום שהעבירה עליה נדון אירעה לפני זמן רב מאד. במכתב צוין כי בשעה 16:00 נחרד המבקש לראות שהחמיץ את הדיון, התנצל על כך ושאל האם קיימת אפשרות שעדיין יופיע היום או לחילופין ביקש לדחות את הדיון לתאריך אחר. כמו כן, ציין במכתב כי ניסה לאתר מספר טלפון של מענה אנושי בביהמ"ש דרך 144, אך נמסר לו רק מספר הפקס.

עוד טען המבקש בבקשתו כי ביום האירוע נסע עם אשתו בעיר מודיעין ולפתע שמע הוראה "עצור בצד", כשהשוטר ניגש אליו ובפיו טענה על שימוש בפלאפון. המבקש הסביר לשוטר כי בידיו היה מכשיר נייד על רמקול, כשהוא ממתין לנציג שירות מחברת ויזה כאל שיענה לו, כי בפועל לא ביצע שיחה עם אף אחד וכי ברגע שמתפנה נציג לשירותו, הפלאפון מועבר לאשתו היושבת בסמוך אליו.

המבקש שאל את השוטר האם ראה אותו משוחח בפלאפון, והשוטר השיב בשלילה, ואז שאל אותו המבקש מדוע הוא מקבל דו"ח, והשוטר השיב שאין להחזיק שום חפץ בנסיעה.

המבקש ציין כי אחר כך חשב שאכן החזקת הנייד בזמן נסיעה, אף ללא ביצוע שיחה בפועל, היתה טעות.

עוד הוסיף המבקש כי, הוא נוהג כבר כ-12 שנים ומעולם לא קיבל דו"ח על שיחה בפלאפון במהלך נהיגה. לפיכך, ביקש לפנים משורת הדין להמיר את הקנס באזהרה, בכדי שיוכל להמשיך ולשמור על עבר נקי בתחום זה.

לבקשה צורף העתק ממכתב המבקש הנושא תאריך 11.6.15 שעה 16:00 כשלא מוטבעת עליו חותמת בית המשפט ותצהיר המבקש.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם כי בלבול, שכחה, חוסר הבנה וכו' אינן עילות לביטול פסק דין, גם לא לפנים משורת הדין.

דין והכרעה

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות

המבקש לא הציג עילה טובה לאי התייצבותו. נפסק לא אחת, כי טעות או בלבול אינם עילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (מתוך רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פד' לט' (3) 279, עמוד 280).

בע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (לא פורסם) חזר בית המשפט העליון והבהיר: "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי התייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט".

יתרה מכך, בהכרעת הדין נכתב כי "הנאשם הוזמן כדין להיום שעה 8:30... אך לא התייצב עד השעה **17:35**..."

עמוד 2

(הדגשה שלי, ר.ו.). משהמבקש נחרד בשעה **16:00** לראות שהחמיץ את הדיון, כפי שטען בבקשתו, סבורתני כי לא היה עליו להסתפק בשליחת פקס, אלא כי היה עליו לעשות מאמץ והגיע לדיון שנקבע בבית המשפט. ובכל מקרה, כל עוד לא ניתנה החלטה לפיה הדיון נדחה למועד מאוחר יותר, היה על המבקש להתייצב לדיון שנקבע.

ב. עיוות דין

המבקש **הודה** בביצוע החזקת המכשיר הנייד בידו כשהוא בזמן נסיעה ואף ציין: "אחר שכן, חושבני שאכן החזקת הנייד בנסיעה אף ללא ביצוע של שיחה בפועל, היתה טעות, ומחובתי להקפיד במשנה תוקף אף על כללים אלו שהינם במסגרת החוק, בכדי להתרחק מכל צל של חשש סיכון חלילה".

בסעיף 28 (ב) לתקנות התעבורה נקבע:

28(ב)(1) "בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s);

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו. הקנס בסך 1,000 ₪ נמצא במתחם הענישה הראוי והסביר.

לפיכך, לא שוכנעתי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז אב תשע"ה, 12 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.